

Sygn. akt IX Ka 813/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sójka

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Stefańska

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2015 r.

sprawy Z. K. (1)

obwinionego o wykroczenie z art. 107 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju

z dnia 16 marca 2015r. sygn. akt II W 885/14

I. zmienia zaskarżony wyrok na korzyść obwinionego Z. K. (1) w części dotyczącej orzeczenia o karze w ten sposób, że za przypisane mu wykroczenie na podstawie art. 107 kw w zw. z art. 36 § 1 kw wymierza mu karę nagany;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od obwinionego Z. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zryczałtowanej równowartości wydatków za postępowanie odwoławcze i ustala, że koszty postępowania przed Sądem I instancji zasądzone w pkt II zaskarżonego wyroku wynoszą 100 (sto) złotych.

IX Ka 813/15

UZASADNIENIE

Z. K. (1) obwiniony został o to, że:

w okresie od 2006 roku do dnia 25 sierpnia 2014 roku działając w celu dokuczenia E. P. (1) złośliwie ją niepokoił w ten sposób, że na jej telefon wysyłał sms-y żądające spłaty pieniędzy oraz wydzwaniał odgrażając się zwolnieniem z pracy,

tj. o wykroczenie z art. 107 kw.

Sąd Rejonowy w Busku Zdroju wyrokiem z dnia 16 marca 2016 roku sygn. akt II W 885/14 orzekł:

I. w ramach zarzuconego wniosku o ukaranie czynu obwinionego Z. K. (1) uznał za winnego tego, że od 2009 roku daty bliżej nieustalonej do dnia 25 sierpnia 2014 roku działał w celu dokuczenia E. P. (1) złośliwie ją niepokoił w ten sposób, że wysyłał na jej telefon sms-y z żądaniem spłaty pieniędzy oraz z groźbami powiadomienia o długu pracodawcy, co stanowi wykroczenie z art. 107 kw i za ten czyn na podstawie powołanego przepisu w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę 500 zł grzywny;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 złotych tytułem kosztów postępowania.

Apelację od wyroku tego w całości na korzyść obwinionego wywiodła jego obrońca i na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzuciła:

I. mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę polegający na:

- uznaniu iż obwiniony dopuścił się zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu i, że zachowanie obwinionego tj. wysyłanie smsów z prośbami

o zwrot pieniędzy nie miały na celu dokuczenie E. P. (1) poprzez wprowadzenie jej w stan niepokoju, podczas gdy po otrzymaniu tychże smsów E. P. dokonała kilku wpłat na konto obwinionego, co dało wyraz temu, iż smsy z prośbami o zwrot zadłużenia odniosły skutek i obwiniony mógł zakładać, iż kolejne również odniosą taki rezultat,

- niezasadnym przyjęciu, że zachowaniem swoim obwiniony dokuczał

E. P. i złośliwie niepokoił, podczas gdy nie mogła ona odbierać jego zachowania jako takiego, gdyż sama, dobrowolnie chciała się i to dwukrotnie wycofać ze sprawy, a skoro chciała odstąpić od ukarania obwinionego, to świadczy o tym, że nie miała odczucia, iż jest złośliwie niepokoiona czy też zastraszana przez niego;

- niezasadnym ustaleniu, iż zadłużenie E. P. w stosunku do obwinionego jest „rzekome” i w dodatku ustalenie, iż Z. K. miał mieć tego świadomość – co Sąd Rejonowy wywnioskował z tego, iż obwiniony nie wystąpił na drogę sądową ze sprawą o zapłatę przeciwko

E. P., podczas gdy o zasadności roszczeń rozstrzyga Sąd Cywilny a nie Karny, natomiast wyłącznie od wierzyciela zależy jakie kroki podejmie w celu wyegzekwowania długu, w jaki sposób i w jakim terminie, zaś niewystąpienie na drogę sądową nie świadczy z całą pewnością o jego niezasadności;

II. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, jednostronną

i dowolną ocenę dowodów w sprawie, uwzględnienie okoliczności przemawiających wyłącznie na niekorzyść obwinionego z pominięciem tych, które przemawiały na jego korzyść, nienależytym rozważeniu wszelkich okoliczności wskazujących na brak możliwości popełnienia wykroczenia przez obwinionego, pełne przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom E. P., w sytuacji gdy okoliczności sprawy budzą poważne wątpliwości co do jej wiarygodności, gdyż jej zeznania nie korespondują z treścią składanych przez nią do akt sprawy pism, i która nie przedstawiła nawet jednego smsa na poparcie swoich twierdzeń i treści jakie miały smsy zawierać zwłaszcza zawierających groźby powiadamiania pracodawców czy inne związane z pracą i mimo to oparcie rozstrzygnięcia w głównej mierze na dowodzie z jej zeznań.

W konkluzji obrońca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie obwinionego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego słuszna okazała się jedynie co do zasady bowiem jej wniesienie umożliwiło zmianę zaskarżonego wyroku na korzyść obwinionego w zakresie kary.

Nie można zgodzić się z zarzutami apelacji z których wynika iż Sąd Rejonowy miałby przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy dopuścić się błędu

w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na treść orzeczenia bądź też miałby naruszyć przepisy prawa procesowego w rozumieniu art. 438 pkt 2 kpk.

Wbrew wywodom apelacji Sąd orzekający trafnie czyniąc ustalenia faktyczne oparł się głównie na dowodzie z zeznań pokrzywdzonej E. P. (1). Świadek ten konsekwentnie opisywała okoliczności w jakich obwiniony niepokoił ją wiadomościami sma. Treść tych wiadomości nie pozostawia żadnych wątpliwości co do ich charakteru i skutków jakie miały odnosić. Nie jest prawdą, że pokrzywdzona nie wskazywała żadnej treści tego rodzaju wiadomości bowiem

podczas pierwszego przesłuchania w sprawie (k. 5) przekazała przesłuchującemu ją funkcjonariuszowi policji co najmniej dwie wiadomości w ich oryginalnej wersji. Z ich treści wynika jednoznacznie, że obwiniony domagał się zwrotu pieniędzy grożąc pokrzywdzonej utratą pracy. Ewentualne roszczenia cywilne, których słuszności Sąd karny nie miał potrzeby oceniać nie dawały obwinionemu żadnych podstaw do tego typu zachowań jakich dopuszczał się wobec E. P. w okresie przypisanego mu czynu. Fakt, iż pokrzywdzona w trakcie trwania postępowania sądowego złożyła oświadczenie

z którego wynikało, że nie chce aby obwiniony był karany, chce tylko aby dał jej spokój nie można wnioskować tak jak tego domaga się apelacja, że w istocie nie było takich zachowań obwinionego jak to opisuje pokrzywdzona. W ocenie dowodu z zeznań pokrzywdzonej a także w ocenie innych dowodów w tym

z wypowiedzi obwinionego trudno dopatrywać się przekroczenia zasad określonych w art. 7 kpk. Tym samym brak jest podstaw do zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd orzekający.

Nie budzi również żadnych wątpliwości ocena prawna zachowania obwinionego w kontekście znamion przepisu art. 107 kw. Apelacja obrońcy jak już to zaznaczono na wstępie dała podstawę sądowi odwoławczemu do zmiany wyroku w zakresie kary na korzyść obwinionego.

Uwzględniając okoliczności sprawy, w szczególności zaś postawę pokrzywdzonej E. P. (1) w tym zarówno w zakresie uznania długu córki i obietnicy jego spłaty obwinionemu a także formalne przebaczenie obwinionemu wyrażające się w prośbach do Sądu o jego niekaranie, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że wystarczające do wdrożenia obwinionego do poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego będzie wymierzenie mu kary nagany o której mowa w art. 36 § 1 kw.

Reasumując powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw oraz art. 635 kpk w zw. z art. 118 § 1 kpw i art. 119 kpw.

/SSO Krzysztof Sójka/